

[Gilstrup]

liv, der efter sigende skal være maksimum for menneskelivet, til udelukkende at befatte sig med kunst, kunne nå mere end ½ pct. af den virkelig fremragende kunst, vi har. Hvad skal vi så med mere? Og når vi nu har så desperat brug for folk, der kan producere varer, så vi kan komme ud af vores betalingsbalancevanskeligheder, var det så ikke klogere at give kunstnerne nogle dårlige vilkår, sådan at de i stedet kunne flyttes over til at producere eksportvarer, hvad enten det så er Faxebajere eller Danfoss-køleventiler el. lign., i stedet for at skabe den forskruede kunst.

Så er der også spørgsmålet om kvaliteten – og politik er jo at bedømme kvalitet. Den kunst, der skabes i Danmark i øjeblikket, er meget ringe, og forklaringen er ganske enkel: Når et land får et kulturministerium, som Danmark fik det for ca. 25 år siden, så forlader kulturen os; kultur er nemlig ikke egnet til at blive presset ind i et ministerium. Derfor må vi regne med, at kulturen 25 år efter Niels Matthiasen eller Bomholt, eller hvem man skal tale om som fædre til Kulturministeriet, under alle omstændigheder er på deroute i Danmark. Kulturen har meget små chancer for at leve op til nogen særlig kvalitet, fordi statsdirigering, ministerium og bureaukrati på den ene side og kultur på den anden side i den grad er uforenelige begreber. Derfor ødelagde og undergravede vi vores kultur, dengang vi overgav os til Julius Bomholts Esbjerg- og Fanø-visioner. Det skulle vi ikke have gjort, men det gjorde vi nu engang for 25 år siden, og derfor kan vi ikke forvente, at dansk kunst og litterært liv kommer til at producere noget væsentligt og noget godt i de kommende år. Den deroute, der ganske klart præger vores litteratur, malerkunst, musikliv osv. i disse år, vil ganske givet komme til at fortsætte fremover. Og det sted, hvor vi skal angribe det, er jo i loven. Hr. Arne Melchior var fuldstændig fejl på den, da han troede, at det, der var besværligheder med, var aftalerne af den ene eller anden grund. Nej, det er den lov, som altså muligvis giver den tv-fotograf, som hr. Arne Melchior omtalte, en ophavsret. Når jeg siger muligvis, er det, fordi det kun blev til en Østre Landsrets-afgørelse, således at vi ikke ved, om Højesteret eventuelt ville dele sig i 4-3 i den modsatte retning af, hvad Østre Landsret delte sig i: 2-1.

Hvis vi skal nå noget på dette område, skal vi altså tage fat på lovgivningen, og det er det, vi forsøger at gøre ud fra en vurdering af, hvad vi mener vil være det lykkeligste for hele den danske befolkning på længere sigt. Ikke noget med særinteressehypning, hvor man indretter lovgivningen sådan, at den bliver særlig god for forfattere, for malere eller for billedhuggere. Men vi spørger: Hvordan kan trivselsmulighederne i Danmark under ét være bedst? Det kan de faktisk ved, at man ikke forkæler kunsten. Kvalitetskunsten vil alligevel overleve, for kvalitetskunsten har ikke noget med ophavsret eller lignende at gøre. Det er noget, man har inde i sig, og som presser sig op som en byld, man skal presse ud. Når man virkelig har inspiration til at gøre noget kunstnerisk begavet, har det ikke noget med ophavsret, lovgivning eller lignende at gøre; så kan man ikke lade være med at præstere værker som dem, hr. Arne Melchior talte om tidligere, f.eks. »Carmen« – og vi kunne jo nævne mange andre virkelig fremragende åndsværker – man kan ikke lade være, uanset om man har en ophavsretlig beskyttelse eller ej. Kvalitetskunsten kommer frem; den vil ikke kunne holdes nede, uanset om man har et Fremskridtsdiktatur eller et SF-diktatur i Danmark.

Hr. Qvist Jørgensen sagde, at Danmark skal overholde de internationale konventioner, vi har underskrevet. Det er vi ikke særlig enige i i Fremskridtspartiet. Men på dette felt kan vi i og for sig godt være praktisk enige, for disse konventioner kan opsiges med ét års varsel, og derfor er det noget, der set fra evighedens synsvinkel er ret ligegyldigt. Hvis vi kunne indgå dette forlig og vi fik gennemført vore forslag, men først med ikrafttræden den 12. februar 1989, var det da helt i orden. Så kunne vi opsiges dem her i aften, og vi har jo en postminister til stede, der kunne sende et brev ned og opsiges disse forfærdelige konventioner, som vi altså har viklet os ind i, og som fremover kun vil forvolde ulykker.

Derimod har den samme postminister aldeles uret, når han siger, at vi så slet ikke kan bruge udenlandske værker i dansk radio og tv. Det kunne vi da glimrende, sely om vi udtrådte af den konvention. I det øjeblik de kunne få piratudgaver, kunne de sende alt, hvad de ville, af det, og i det omfang de måtte betale for det, måtte de betale for det. Der er jo ingen, der ville